

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1916-05-21, [Petrogradas].

Pas mane dabar name didė

Pas mane dabar name didė betvarkė, pyškina, beldžia, tat grįžau in biurą nors kelius žodžius tau parašyt.

Šiandie subatvakaris, rytoj šventė.

Šiandie ir vakar buvau truputį užimtas — perrašinėjau eiles ir vertimus [1]. Rytoj mat noriu važiuot in Suomiją, in Teriokus, pas Šilingą [2], tat noriu nuvežti. Kažkaip insitraukiau in nuolatinį galvojimą ir knygas ir visai buvau užmiršęs, kad pas mares senai bebuvau. Ir dabar, kai prisiminiau, kad rytoj važiuoju in Marias, — iš karto kažkaip lengviau atsikvėpiau. Bus gerai. Ir miškas. Ir apie mišką visa savaitė visai buvau užsimiršęs. Aš turbūt užsimiršiu kada nors, kad ir pasaulyj gyvenu. Ir tau šią savaitę taip mažai rašiau. Ir nežinau, kur ir laikas dingo. Žinai, iš manęs kai kada gali būti darbininkas žmogus. Net juokas ima. Užtat, kai valkieties pradėdu, tai kojų nesigailiu. Na, nieko.

Ką rytoj iš Marių sužinosiu, ką jos man paporys — tau viską parašysiu, viską atpasakosiu: ir daineles, ir maldeles, ir pasakas. Ir nuo tavęs kažkodel jau kelinta diena kaip nėra laiškučio. (Kažkodel dabar, rodos, parėjęs namo rasiu...)

Kol Saulė dar šviečia — aš vis būsiu linksmas ir dainuosiu. Miegu dabar ant balkono. Naktys jau nebe baltos, ilgesnės. Ir žvaigždžių kad daug! Žiūriu in jas išplėtęs akis ir pasinėręs jose. Ir kokių godų dūšia nepripina ir vizijų nepriaudžia! Žinai, gerai taip vakare su žvilgesiu žvaigždėse užmigti, rytą anksti, anksti pabusti ir žydrą mėlynumą regėti, ir naktį... naktį Sesulę Lengvasparnę tesapnuoti! Kitoj pusėj gatvikės — sodas, medžiai. Ir paukščiai auštant visados man lopšinę supa... Matai, kaip man gerai! Turbūt ne blogiau kaip tau po laukus, gėlynus irinėtis! O rytoj ir man bus kaip tau. Dar geriau. Būsiu prie Marių, būsiu Marėse ir už Tavo Džiugesį vilnis pakaposiu [3]!

Matai, Sesutėle, aš neliūdžiu, užtat noriu, užtat visa dūšia noriu, kad ir tujen dainuotum. Dainuok ir galas! Širdžiai bus lengviau! Ir silvarta negriauš! Ir visas žaizdas užmirši! O vakare, naktį 12 valandą, pažiūrėk in Sėtyną — ir žinosi, kaip aš tave kas vakarą lankau.

Bučiuoju tave, Sesutėle, labai, labai. Sapnuok lengvus lengvus sapnus, ir dienos tavo tegu būna lengvos kaip sapnas, o Mirksnis Džiugesio Amžinastim stojas.

Buč[i]uoju, bučiuoju.

Tavo mažasai Bolytis

KOMENTARAI

[1] Kalbama apie rusų poetų simbolistų - Aleksandro Bloko, Konstantino Balmonto, Valerijaus Briusovo - eilėraščių vertimus, susijusius su Stasio Šilingo rengtu „Pirmuoju baru“.

[2] Stasys Šilingas.

[3] BS džiaugiasi VČ išlaikytu egzaminu.